

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/84/2019
Identifikačné číslo spisu: 5114208462
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5114208462.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu IRIDIS s.r.o., so sídlom Sladovnícka 2557/13, 917 01 Trnava, IČO: 47 895 942, zastúpeného zástupcom In Medias Res, s.r.o., so sídlom Sladovnícka 13, 917 01 Trnava, IČO: 36 863 351, proti žalovanému 1/ I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s., so sídlom Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, so sídlom kancelárie Revolučná 10, 010 01 Žilina, IČO: 36 865 265, správca úpadcu: SSIM-OC, a.s., so sídlom Výsokoškolákov 8556/33B, 010 08 Žilina, IČO: 36 437 921 a žalovanému 2/ G. O., rod. C., nar. X. I. XXXX, trvale pobytom E., XXX XX X., v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu alternatívne o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13CoKR/26/2018-166 z 30. januára 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej v texte aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5Cbi/5/2014-91 z 27. júna 2017 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Druhou výrokovou vetou žalovanému 1/ a žalovanému 2/ priznal spoločne a nerozdielne voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že zmluva o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru uzatvorená dňa 1. októbra 2012 medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovaným 2/ ako kupujúcim, je neplatná, alternatívne navrhol určiť označený právny úkon za právne neúčinný voči veriteľom úpadcu. Dňa 15. júna 2012 Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 1R/1/2010 potvrdil reštrukturalizačný plán a ukončil reštrukturalizáciu úpadcu. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že dňa 1. októbra 2012 bola uzatvorená zmluva o prevode vlastníctva bytu podľa § 5 zákona č. 182/2013 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov medzi úpadcom na strane predávajúceho a žalovaným 2/ ako kupujúcim, kde predmetom bol prevod vlastníckeho práva k:

a/ bytu č. XX na XX. G., vchod XXA polyfunkčného domu č. s. XXXX, na ul. E., v X., ktorý je

postavený na parc. C-KN č. XXXX/XX v kat. úz. X., obec X., okres X., zapísaný na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom, katastrálnym odborom v Žiline,

b/ k bytu prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve domu a pozemku parc. C-KN č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 5 678 m² vo výške 6275/2669714,

c/ iného nebytového priestoru č. XXX /parkovacie státie/ na X. G., vchod X polyfunkčného domu č. s. XXXX na ul. E., v X., ktorý je postavený na parc. C-KN č. XXXX/XX v kat. úz. X., obec X., okres X. zapísaný na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom, katastrálnym odborom v Žiline,

d/ k nebytovému priestoru prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve domu a pozemku parc. C-KN č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 5 678 m² vo výške 1268/2669714, za dohodnutú kúpnu cenu vo výške 105.335,28 € s DPH, ktorá mala byť zaplatená tak, že:

- preddavok č. 1 vo výške 14.832,07 € s DPH bol uhradený 12. októbra 2007,

- preddavok č. 2 vo výške 14.832,04 € s DPH bol uhradený dňa 16. septembra 2008 a časť kúpnej ceny vo výške 67.354,27 € mal uhradiť žalovaný 2/ do 15 dní po podpise zmluvy a časť kúpnej ceny vo výške 8.316,90 € mal žalovaný 2/ uhradiť do 15 dní po podpise zmluvy. Súd prvej inštancie s poukazom na § 470 ods. 1, 2, § 137 písm. a/ až d/ CSP posudzoval prípustnosť predmetnej určovacej žaloby podľa procesnej úpravy súdneho konania platnej a účinnej k momentu vydania meritórneho rozhodnutia. Výslovil názor, že sa žalobca domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu, teda určenia právnej skutočnosti avšak procesná úprava platná a účinná k momentu meritórneho rozhodnutia takúto žalobu zásadne nepripúšťa. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie na závery vyslovené v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/4/2017 z 31. januára 2017, v ktorom bol prijatý odvolacím súdom záver týkajúci sa konania, ktoré začalo za účinnosti O.s.p., čo je i prípad prejednávanej veci a k zmene citovanej procesnej úpravy došlo v priebehu konania. Podľa záverov odvolacieho súdu táto okolnosť nemala relevanciu práve z dôvodu existencie princípu okamžitej aplikability novej procesnej úpravy vyplývajúcej z CSP (§ 137 CSP). Vo väzbe na tento primárny a zásadný dôvod zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy súd prvej inštancie zdôraznil, že ani ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, o ktoré žalobca svojimi skutkovými tvrdeniami opieral uplatnenie neplatnosti predmetného právneho úkonu, nie je právnou úpravou - právnym predpisom, z ktorého by vyplývala prípustnosť žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu v zmysle úpravy § 137 písm. d) CSP. Súd prvej inštancie ďalej len podporne uviedol, že v konaní žalobca nepreukázal a súd ani inak nezistil existenciu hmotno-právneho základu pre záver o neplatnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka, teda pre žalobcom tvrdený rozpor so zákonom ani z hľadiska obsahu ani z hľadiska účelu tohto právneho úkonu a ani z dôvodu obchádzania zákona. Pokiaľ žalovaný 2/ zaplatil preddavky kúpnej ceny pred samotným uzatvorením kúpnej zmluvy, realizoval tieto platby ako zálohy podľa § 498 Občianskeho zákonníka, teda realizoval čiastočné plnenie záväzku zo zmluvy, ktorá bude uzatvorená. Išlo teda o plnenie budúceho záväzku a vyplatením preddavkov nedošlo ku vzniku dlhu úpadcu, a to ani z dôvodu potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom, a teda ani v žalobcom označovanej záväznej časti plánu, a tým nedošlo ani k vzniku pohľadávky žalovaného 2/ voči úpadcovi, ktorú pohľadávku by bolo potrebné uplatniť v reštrukturalizačnom konaní. V danom prípade išlo o dojednaný spôsob úhrady kúpnej ceny, ktorý nebol v rozpore ani so schváleným reštrukturalizačným plánom, ktorý takýto spôsob zaplatenia kúpnej ceny nezakazoval, výslovne ani nevylučoval a v zásade ani samotný spôsob úhrady kúpnej ceny vo svojom obsahu neupravoval. Poukázal na to, že s prevodom predmetu prevodu podľa kúpnej zmluvy súhlasil aj správca (článok 20.5.1 plánu) a súhlasil aj s tým, že kúpna cena za predmet prevodu podľa kúpnej zmluvy je v súlade s ustanoveniami záväznej časti reštrukturalizačného plánu úpadcu.

3. Vo vzťahu k uplatnenej odporovateľnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy súd prvej inštancie uzavrel, že ani v tejto časti nebola žaloba dôvodná. S poukazom na ust. § 62 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj ako „ZoKR“) konštatoval, že pri zohľadnení nespornej skutočnosti postavenia žalobcu a aj jeho právneho predchodcu ako konkurzných veriteľov, je žalobca aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie odporovacieho práva. Súd prvej inštancie konštatoval, že vo vzťahu ku kúpnej zmluve bola žaloba o určenie jej neúčinnosti podaná voči žalovanému 1/ ako voči subjektu, u ktorého absentuje pasívna vecná legitímácia, ktorá je pre takúto žalobu vymedzená úpravou podľa § 62

ods. 1, 2, 3, 4 ZoKR (nesprávne uvedené CSP - poznámka dovolacieho súdu) a vo vzťahu k žalovanému 2/ mal súd prvej inštancie jeho pasívnu vecnú legitímáciu pri uplatňovaní neúčinnosti právneho úkonu podľa § 62 ods. 1 ZoKR za danú. Následne po vyhodnotení otázky aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k odporovaniu právneho úkonu kúpnej zmluvy sa súd zaoberal hodnotením splnenia, resp. nesplnenia podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZoKR. Konštatoval, že žalobca v žalobe poukazoval na konečný zoznam pohľadávok, ako na dôkaz, z ktorého je v zmysle jeho tvrdenia zrejmé, že právnym úkonom úpadcu bolo ukrátené uspokojenie pohľadávok veriteľov prihlásených do konkurzu, ako aj pohľadávok prihlásených do reštrukturalizácie, ale takýto dôkazný návrh však žalobca nekonkretizoval a neoznačil žiadnu konkrétnu pohľadávku konkrétneho konkurzného veriteľa, existujúcu v čase, kedy nastali účinky odporovaného právneho úkonu kúpnej zmluvy, a ktorá pohľadávka alebo pohľadávky boli čo do ich uspokojenia v dôsledku odporovaného právneho úkonu kúpnej zmluvy ukrátené. Rovnako žalobca nespĺnil dôkaznú povinnosť vo vzťahu k tvrdeniu o ukrátení podľa § 57 ods. 4 ZoKR v smere preukázania konkrétnych majetkových pomerov úpadcu v čase, kedy nastali účinky odporovaného právneho úkonu, a to v súvislosti s preukázaním ekonomického dopadu odporovaného právneho úkonu na majetkovú sféru úpadcu. Vychádzajúc z uvedených záverov, konštatoval, že nebolo možné zohľadnenie zaplatenia preddavkov kúpnej ceny hodnotiť ako započítanie, ale ako naplnenie dojednaného spôsobu zaplatenia kúpnej ceny prostredníctvom zohľadnenia už zaplatených záloh vo forme preddavkov. Na základe skonštatovania nepreukázania splnenia podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZoKR vo vzťahu k právneho úkonu kúpnej zmluvy, rozhodol súd prvej inštancie o zamietnutí žaloby i v časti, kde žalobca navrhol určiť neúčinnosť tohto právneho úkonu. Vo vzťahu k podmienke odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZoKR vychádzal súd prvej inštancie zo záverov vyplývajúcich z uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoKR/2/2011-134 z 11. mája 2011, z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25CoKR /5/2013 z 15. mája 2013, z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoKR 60/2011 z 31. júla 2012 a z uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31CoKR 3/2012 zo 14. marca 2013.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 13CoKR/26/2018-166 z 30. januára 2019, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalovanému 1/ a žalovanému 2/ priznal voči žalobcovi plnú náhradu trov odvolacieho konania.

5. Odvolací súd dospel k záveru, že pre posúdenie žaloby bolo dokazovanie, vykonané súdom prvej inštancie v dostatočnom rozsahu. Odvolací súd nezistil, že by sa v danej veci vyžadovalo doplnenie dokazovania. K základným odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd uviedol, že ani jeden z nich nebol relevantný k tomu, aby vyvolal v rámci odvolacieho konania zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie podanej žaloby žalobcu a zistený skutkový stav aj správne právne posúdil a vyhodnotil. Žalobca sa v konaní domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru uzavretej medzi úpadcom a žalovaným 2/ dňa 1. októbra 2012. Súd prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu žaloby o určenie neplatnosti tohto právneho úkonu uviedol ako primárny dôvod, že aktuálne platná úprava Civilného sporového poriadku zásadne nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti. Súd prvej inštancie však napriek tomuto dôvodu zamietnutia napadnutý právny úkon kúpnej zmluvy posúdil s prihliadnutím na dôvody, pre ktoré žalobca žiadal určiť jeho neplatnosť. Súd prvej inštancie sa vypořadal s otázkou naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení a tiež s dôvodmi, pre ktoré žalobca túto zmluvu považoval za neplatnú podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, pričom zdôraznil nespornú dobromyseľnosť žalovaného 2/ pri nadobúdaní vlastníckeho práva k predmetu prevodu. Nemohla preto obstáť odvolacia námietka žalobcu v tom smere, že konštatovaním neprípustnosti určenia neplatnosti dotknutého právneho úkonu mal súd prvej inštancie porušiť princíp právnej istoty žalobcu a jeho legitímnych očakávaní. Súd prvej inštancie napriek primárnemu záveru o neprípustnosti požadovaného určenia sa relevantnými dôvodmi namietanými žalobcom vo vzťahu k dotknutému právneho úkonu zaoberal, tento v konaní vyhodnotil a dospel k vecne správne záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcu v časti požadovaného určenia neplatnosti tohto úkonu.

6. K námietke žalobcu vyjadrenej v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď mal za to, že žalobca naliehavý právny záujem nepreukázal, tak odvolací súd k tejto námietke poukazuje na záver vyjadrený v odseku 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde

súd prvej inštancie uviedol, že s ohľadom na tvrdenia žalobcu by v pomeroch pôvodnej procesnej úpravy vychádzal zo záveru o preukázaní naliehavého právneho záujmu žalobcu na navrhovanom určení. Tento záver ohľadom naliehavého právneho záujmu žalobcu uviedol súd prvej inštancie podporne pri zdôraznení primárneho skonštatovania procesnej neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti predmetných právnych úkonov. Aj vo vzťahu k tejto námietke žalobcu tak možno konštatovať, že sa jedná len o podporný záver súdu prvej inštancie, pričom súd vychádzal zo záveru o preukázaní naliehavého právneho záujmu žalobcu. Odvolací súd konštatoval, že odvolacia námietka žalobcu v tomto smere nekorešponduje so záverom súdu prvej inštancie.

7. K otázke posúdenia neplatnosti uzatvorenej kúpnej zmluvy pre žalobcom namietaný rozpor v zmluve dojednaného spôsobu zaplataenia kúpnej ceny so zohľadnením uhradených preddavkov, odvolací súd uviedol, že rozhodujúce bolo vyhodnotenie otázky zohľadnenia vopred zaplataených preddavkov na kúpnu cenu v kontexte s potvrdeným reštrukturalizačným plánom. Vyslovil názor, že reštrukturalizačný plán je možné definovať ako listinu, ktorá upravuje vznik, zmenu alebo zánik práv a záväzkov osôb v nej uvedených, ako aj rozsah a spôsob uspokojenia tých účastníkov, ktorí sú veriteľmi prihlásených pohľadávok, prípadne uspokojenie spoločníkov dlžníka alebo jeho členov s tým, že po potvrdení je tento plán záväzný pre všetkých účastníkov plánu. Poukázal na to, že žalobca v tomto smere síce argumentoval neprípustnosťou započítania preddavku na kúpnu cenu za prevod predmetu kúpy, ktoré podľa jeho názoru bolo v rozpore s reštrukturalizačným plánom, s tým, že žalovaný 2/ si mal preddavkovú úhradu prihlásiť do reštrukturalizačného konania, zdôraznil však, že ani v podanom odvolaní bližšie nešpecifikoval, aká pohľadávka mala titulom zaplataeného preddavku žalovanému 2/ vzniknúť, teda akú pohľadávku a z akého právneho dôvodu si mal žalovaný 2/ do reštrukturalizačného konania prihlásiť. V konaní nebolo sporné zaplataenie dvoch preddavkov žalovaným 2/ na kúpnu cenu pred uzatvorením zmluvy, čo vyplývalo z tvrdení žalobcu v žalobe. V súvislosti s tým konštatoval, že na plnenia poskytnuté pred uzatvorením zamýšľanej zmluvy je možné nazerať ako na zálohu podľa § 498 Občianskeho zákonníka, a to bez ohľadu na to, či účastníci platne uzavreli zmluvu o budúcej zmluve. Dôvodnosť takto poskytnutej platby sa stráca v momente, v ktorom je zrejmé, že zamýšľaná zmluva realizovaná nebude. Až týmto okamihom sa záloha stáva bezdôvodným obohatením nadobudnutým plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, a preto sa stáva aj pohľadávkou. Záloha je (čiastočným) plnením záväzku zo zmluvy, ktorá bude medzi stranami uzavretá. Poskytnutie zálohy teda nie je záväzkom (dlhom), ale plnením (budúceho) záväzku. Záloha sa riadi právnou úpravou, ktorá platí pre záväzok, ktorý vznikne uzavretím platnej zmluvy, a ak dôjde k uzavretiu zmluvy, záloha sa na plnenie tohto záväzku započíta. Ak nedôjde k uzavretiu zmluvy, posudzuje sa záloha podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení. Odvolací súd uviedol, že preddavkové platby žalovaného 2/ mali charakter zálohy na kúpnu cenu za predmet kúpy. Za podstatné odvolací súd považoval, že plnenie bolo poskytnuté žalovaným 2/ pred tým, než bola zmluva o prevode uzavretá a že bolo žalovaným 2/ poskytnuté a žalobcom prijaté v súvislosti so zamýšľanou kúpou. Podľa § 498 Občianskeho zákonníka totiž platí, že na to, čo bolo dané pred uzavretím zmluvy niektorým účastníkom, hľadá sa ako na zálohu. Pokiaľ poskytnutá záloha súvisela s povinnosťou, ktorá bola priamo upravená v účastníkmi podpísanej zmluve, bola poskytnutá záloha, teda preddavok, dôvodnou platbou, ktorá vychádzala z dojednaní strán sporu a s takýmto spôsobom zaplataenia kúpnej ceny vyslovil súhlas i dozorný správca. Preddavok preto predstavoval dôvodne vyplatenú platbu a nenadobudol povahu pohľadávky, ktorá by mala byť žalovaným 2/ uplatnená v reštrukturalizačnom konaní. V súvislosti s posúdením povahy charakteru poskytnutých preddavkov odvolací súd poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu ČR a to napr. na rozhodnutia sp. zn. 28Cdo 535/2015, sp. zn. 33Cdo 1814/2011, sp. zn. 33Odo 459/2001 ako aj na uznesenie NS SR z 28. septembra 2011 sp. zn. 4Cdo 256/2010. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že takáto forma úhrady kúpnej ceny bola v rozpore so súdom potvrdeným reštrukturalizačným plánom, odvolací súd zdôraznil, že spôsob, akým došlo k zaplataeniu dohodnutej kúpnej ceny žalovaným 2/, nebol reštrukturalizačným plánom vylúčený, cena určená v žalobcom napadnutej zmluve o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru zodpovedala reštrukturalizačnému plánu a s prevodom vyslovil súhlas dozorujúci správca. S ohľadom na skutočnosť, že dohodnutý spôsob zaplataenia kúpnej ceny potvrdený reštrukturalizačný plán nevyklučoval, nemohol obstať ani odkaz žalobcu na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžo/84/2014, keďže túto otázku reštrukturalizačný plán vo vzťahu k zohľadneniu vopred zaplataených preddavkov na kúpnu cenu neriešil a takýto postup výslovne nezakazoval. S prihliadnutím

na udelený súhlas dozorného správcu k uzavretiu dotknutého právneho úkonu a vo väzbe na všeobecnú požiadavku právnej istoty účastníkov záväzkovoprávneho vzťahu a tiež s prihliadnutím na nesporné zaplatenie kúpnej ceny žalovaným 2/, nebolo možné daný právny stav hodnotiť ako okolnosť, ktorá by mala viesť k záveru o neplatnosti dotknutého právneho úkonu pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Opačný postup, ktorý by viedol k spochybneniu nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaným 2/, by bol postupom, ktorý by mohol viesť k porušeniu práva žalovaného 2/ vlastníť majetok, ktoré právo je garantované aj čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

8. K odvolaciemu dôvodu žalobcu, ktorým namietal zvýhodnenie žalovaného 2/ v dôsledku započítania preddavkovej platby na kúpnu cenu, odvolací súd uviedol, že zohľadnením zaplatených preddavkov nedošlo k takému úkonu, ktorý by mohol poškodiť veriteľov, resp. zvýhodniť žalovaného 2/ voči ostatným veriteľom. Za situácie, kedy nebolo zistené, že by žalovanému 2/ v čase relevantnom na prihlasovanie pohľadávok svedčila akákoľvek pohľadávka, ktorej obsahom by bolo vrátenie zaplatených preddavkov žalovaným 2/, bol žalovaný 2/ povinný doplatiť kúpnu cenu a túto svoju povinnosť splnil. Zaplatenie preddavku na kúpnu cenu nie je možné považovať bez ďalšieho za pohľadávku uplatniteľnú voči dlžníkovi, a preto nemožno hovoriť ani o zvýhodňujúcom právnom úkone započítania v prípade, ak boli preddavky zaplatené žalovaným 2/ zohľadnené vo vzťahu k úhrade kúpnej ceny. Nemohla v tomto smere obstať ani argumentácia žalobcu vo vzťahu k zaplateniu kúpnej ceny minimálne vo výške kúpnej ceny určenej reštrukturalizačným plánom. Kúpna cena dojednaná v napadnutej zmluve zodpovedala minimálnej výške ceny určenej reštrukturalizačným plánom a táto cena žalovaným 2/ bola zaplatená (čiastočne vo forme preddavkov), pričom nemôže byť považované za rozhodujúce, v akom časovom momente k úhrade tejto ceny došlo. Preddavok v zmysle ust. § 498 Občianskeho zákonníka predstavuje plnenie jedného z účastníkov pred uzavretím zmluvy, a preto preddavok na kúpnu cenu v konečnom dôsledku znamená platenie kúpnej ceny žalovaným 2/ vo výške zodpovedajúcej tomuto preddavku.

9. Vo vzťahu k odporovateľnosti právneho úkonu zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru tiež v zhode so súdom prvej inštancie odvolací súd poukázal na skutočnosť, že vo vzťahu k napadnutej zmluve nie je možné konštatovať ani jej ukracujúci charakter v zmysle ust. § 57 ods. 4 ZoKR. Požiadavka, aby právny úkon ukraľoval uspokojenie niektorej z prihlásených pohľadávok, je základnou a všeobecnou podmienkou každej skutkovej podstaty odporovateľného právneho úkonu, bez ktorej právo odporovať právnomu úkonu nevznikne. Aj podľa názoru odvolacieho súdu pre vyslovenie záveru, že došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok iných veriteľov, neboli v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané skutočnosti predstavujúce ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky a nedostatok majetku úpadcu v čase uzavretia týchto úkonov pre uspokojenie iných veriteľov úpadcu. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca bol povinný tvrdiť a preukázať, či sa majetok úpadcu uzavretím dotknutých právnych úkonov zmenšil, v akom rozsahu, aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov. Skutočnosť, že ide o právne úkony, ktoré ukraľujú uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu, žalobca nepreukázal a k tomuto preukázaniu nedošlo ani odkazom na zoznam veriteľov, nakoľko z tohto zoznamu nie je zrejмый stav majetku úpadcu. Žalobca bol v prejednávanej veci nositeľom dôkazného bremena aj ohľadom preukázania existencie tejto základnej hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZoKR, pričom procesným právnym následkom neunesenia jeho dôkazného bremena je neúspech žalobcu v spore.

10. Odvolací súd zdôraznil, že rozhodovaním tak súdu prvej inštancie ako aj súdu odvolacieho nedošlo ani k zásahu do právnej istoty sporových strán, keďže pri posudzovaní nároku žalobcu sa vychádzalo z dôkazného právneho stavu, ktorý tu bol zistený do momentu rozhodovania súdom prvej inštancie a ktorý bol Krajským súdom v Žiline obdobne vyhodnotený v rozsudku vo veci sp. zn. 13CoKR/40/2016 a vo veci sp. zn. 14CoKR/20/2016. V tejto súvislosti odvolací súd pripomenul čl. 2 CSP a poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 300/06, podľa ktorého „Aj keď závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie“. Z dôvodu, že ani jeden z odvolacích dôvodov

žalobcu nebol relevantný, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správne rozhodnutie v spojení aj so závislým výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, ktorý výrok, hoci osobitnými odvolacími dôvodmi nebol napadnutý, avšak ako výrok závislý od veci samej bol rovnako potvrdený ako vecne správny.

11. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP. Odvolaciemu súdu vyčítal, že napriek konštantnej judikatúre Najvyššieho súdu SR a zákonným ustanoveniam prejednávanej veci nesprávne právne posúdil. Nesprávnosť právneho posúdenia žalobca videl v nesprávnom právnom posúdení ustanovení týkajúcich sa záväznej časti reštrukturalizačného plánu. Aj keď nebolo v reštrukturalizačnom pláne upravené započítanie preddavku na kúpnu cenu za prevod predmetu kúpy, neznamená to, že toto započítanie je povolené. Jediný možný spôsob, ktorý vyplýva z reštrukturalizačného plánu, ktorým je možné speňažovať majetok je zaplatenie kúpnej ceny minimálne vo výške kúpnej ceny určenej reštrukturalizačným plánom na bankový účet úpadcu (čl. 17.6, 17.7, 17.8 a 17.9 reštrukturalizačného plánu). Zo zákonných ustanovení vyplýva, že v záväznej časti reštrukturalizačného plánu sa musia uviesť všetky práva a povinnosti veriteľov, príp. spoločníkov alebo členov dlžníka, ale aj tretích osôb, ktoré podľa plánu majú vzniknúť, zmeniť sa alebo zaniknúť. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že ak nie je spôsob úhrady kúpnej ceny nehnuteľnosti v reštrukturalizačnom pláne upravený, nie je plánom zakázaný. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že v záväznej časti reštrukturalizačného plánu sa musia uviesť všetky práva a povinnosti, ktorým podľa plánu vznikajú, zanikajú alebo sa menia. Výslovil názor, že ak nebol teda spôsob úhrady kúpnej ceny v podobe započítania vopred zaplatených preddavkov v reštrukturalizačnom pláne úpadcu upravený, nie je možné takúto úhradu kúpnej ceny akceptovať, keďže reštrukturalizačný plán má všetky povinnosti aj tretích osôb uvádzať. Konštatoval, že z reštrukturalizačného plánu vyplýva jediný možný spôsob speňažovania majetku a to zaplatenie kúpnej ceny minimálne vo výške kúpnej ceny určenej reštrukturalizačným plánom na bankový účet úpadcu. Ak bola zaplatená kúpna cena v rozpore s reštrukturalizačným plánom, je toto konanie v rozpore so zákonom, a teda právny úkon je absolútne neplatný v zmysle § 39 zák. č. 40/1964 Zb. Právna otázka, či porušenie reštrukturalizačného plánu zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu uzatvoreného v rozpore s reštrukturalizačným plánom, nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte vyriešená, čo zakladá dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 421 písm. b/ CSP. Tomu nasvedčuje aj to, že odvolací súd svoj právny názor opiera o judikáty Najvyššieho súdu Českej republiky a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukazoval, ktoré sa však netýkajú predmetného prípadu. Dovolateľ vyslovil názor, že si žalovaný 2/ mal aj napriek vyššie uvedenému pohľadávku voči úpadcovi prihlásiť do reštrukturalizačného konania ako podmienenú pohľadávku. Konštatoval, že má za to, že keďže odvolací súd poukazoval na judikáty NS ČR, táto otázka nebola ešte dovolacím súdom Slovenskej republiky vyriešená. Nesúhlasil ani so záverom odvolacieho súdu týkajúceho sa odporovateľnosti právneho úkonu, a to že vo vzťahu k napadnutej zmluve nie je možné konštatovať ani jej ukracujúci charakter v zmysle ust. § 57 ods. 4 ZoKR. Namietal, že započítanie kúpnej ceny predstavuje zvýhodňujúci právny úkon, ktorým sa ukrátilo uspokojenie prihlásených pohľadávok (okrem iného aj prihlásenej pohľadávky dovolateľa v zmysle prihlášky nezabezpečenej pohľadávky žalobcu do konkurzu). K ukráteniu došlo započítaním preddavkov kúpnej ceny, čím bol zvýhodnený žalovaný 2/, ktorý si neprihlásil svoje pohľadávky do konkurzu a týmto konaním znížili majetok úpadcu, na úkor uspokojenia jeho veriteľov s včas a riadne prihlásenými pohľadávkami, ktoré vznikli pred napadnutým právnym úkonom. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal aj na ukrátenie uspokojenia zabezpečeného veriteľa úpadcu. V ustanovení § 151md Obč. zák. je upravený zánik záložného práva, pričom výpočet v tomto ustanovení je taxatívnym výpočtom kogentných právnych noriem, ktoré upravujú spôsob zániku záložného práva. Odvolací súd teda nesprávne posúdil existenciu ukracujúceho právneho úkonu. K odporovateľnosti právneho úkonu dovolateľ ďalej uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu nie je upravený žiadnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dovolateľ poukázal aj na porušenie ústavného práva tak dovolateľa ak aj iných veriteľov, ktorí si riadne a včas prihlásili svoje pohľadávky do reštrukturalizácie úpadcu a to právo vlastníť majetok vyplývajúce z dodatkového protokolu k Dohovoru z roku 1952 v čl. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky.

12. Žalovaný 1/ sa k dovolaniu žalobcu vyjadril tak, že príslušné konajúce súdy sa dostatočne a hodnoverne vysporiadali s argumentáciou žalobcu, ktorú uvádzal v priebehu celého konania ako aj s jednotlivými dôkazmi predloženými zo strany žalobcu. V dovolaní dovolateľ uvádza výlučne argumentáciu, s ktorou sa súdy vysporiadali, jedná sa o totožnú argumentáciu. K preddavkovej platbe odkázal žalovaný 1/ na bod 26 rozsudku odvolacieho súdu. Poukázal na to, že predmetné odôvodnenie bolo podporené aj judikatúrou Najvyššieho súdu SR aj Najvyššieho súdu ČR. Preddavok nenadobudol povahu pohľadávky, pri ktorej vznikla potreba a povinnosť jej uplatnenia v reštrukturalizačnom konaní. Žalovaný 1/ dal do pozornosti konštatovanie súdov o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/. Dovolanie žiadal ako nedôvodné odmietnuť.

13. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

15. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

16. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadieť ako na krajnú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 Cdo 208/2014).

17. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

18. Žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ b/ a c/ CSP.

19. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

21. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26. septembra 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8. júna 2017).

22. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018). Pokiaľ dovolateľ namieta aj nesprávne právne posúdenie právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), je povinný zároveň špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ alebo písm. b/ CSP.

23. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť dovolania. Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku má dovolateľ na mysli.

24. Vychádzajúc z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je založené na riešení žalobcom v dovolaní uvedených, navyše ani nie presne špecifikovaných právnych otázok. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom, upraveným v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP z dovolania vyplýva, že dovolateľ má za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil ustanovenia týkajúce sa reštrukturalizačného plánu, konkrétne v časti týkajúcej sa záväznej časti reštrukturalizačného plánu. Z článkov 17.6, 17.7, 17.8 a 17.9 reštrukturalizačného plánu podľa dovolateľa vyplýva, že jediným možným spôsobom pri speňažovaní majetku je zaplatenie kúpnej ceny minimálne vo výške kúpnej ceny určenej reštrukturalizačným plánom na bankový účet úpadcu. Dovolateľ poukázal na to, že sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že ak nie je spôsob úhrady kúpnej ceny nehnuteľnosti v reštrukturalizačnom pláne upravený, nie je plánom zakázaný. Dovolateľ špecifikoval právnu otázku - ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte vyriešená, a to či porušenie reštrukturalizačného plánu zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu uzatvoreného v rozpore s reštrukturalizačným plánom.

25. Dovolateľ ďalej zastával aj právny názor, podľa ktorého si žalovaný 2/ mal svoju pohľadávku voči úpadcovi (záloha na kúpnu cenu) prihlásiť do reštrukturalizačného konania a to ako pohľadávku

podmienenu. Uviedol, že citácia judikatúry Najvyššieho súdu ČR Krajským súdom v Žiline nasvedčuje tomu, že nebola táto otázka v praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Podľa názoru dovolacieho súdu nejde však o otázku relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 CSP, to zn. takú, na riešení ktorej by odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Nesprávne právne posúdenie veci pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

26. Odvolací súd a aj súd prvej inštancie primárne založili svoje rozhodnutie vo vzťahu k namietanej neplatnosti právneho úkonu na neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu v zmysle ustanovenia § 137 CSP. V súvislosti s riešením otázky procesnej prípustnosti žaloby o určenie neplatnosti označeného právneho úkonu súd prvej inštancie poukázal na § 470 ods. 1 a 2 a § 137 písm. a/ až d/ CSP. Vyslovil názor, že procesná úprava platná a účinná k momentu meritórneho rozhodnutia takúto žalobu zásadne nepripúšťa. V súvislosti so záverom, že CSP zásadne nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti, s výnimkou žalôb o určenie právnej skutočnosti za podmienky, že to vyplýva z osobitného právneho predpisu, poukázal na závery Krajského súdu v Žiline, vyslovené v rozsudku sp. zn. 8Co/4/2017 z 31. januára 2017 (bod 25 a 26 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Súd, vo väzbe na tento primárny a zásadný dôvod zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, zdôraznil, že ani ustanovenie § 39 Obč. zák., o ktoré žalobca svojimi skutkovými tvrdeniami opieral uplatnenie neplatnosti predmetného právneho úkonu, nie je právnou úpravou - právnym predpisom, z ktorého by vyplývala prípustnosť žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu v zmysle úpravy § 137 písm. d/ CSP. Odvolací súd v bode 23. odôvodnenia jeho rozsudku konštatoval, že súd prvej inštancie nielenže v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ale zistený skutkový stav aj správne právne posúdil. V bode 24. odôvodnenia krajský súd uviedol, že súd prvej inštancie ako primárny dôvod zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti tohto právneho úkonu uviedol, že aktuálne platná úprava CSP zásadne nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti, napriek tomuto dôvodu zamietnutia napadnutý právny úkon kúpnej zmluvy posúdil aj s prihliadnutím na dôvody, pre ktoré žalobca žiadal určiť jeho neplatnosť. Krajský súd poukázal aj na záver vyslovený súdom prvej inštancie v odseku 26. odôvodnenia jeho rozsudku, a to, že s ohľadom na tvrdenie žalobcu by v pomeroch pôvodnej procesnej úpravy vychádzal zo záveru o preukázaní naliehavého právneho záujmu žalobcu na navrhovanom určení. Odvolací súd konštatoval, že okresný súd tento záver ohľadom naliehavého právneho záujmu žalobcu uviedol podporne pri zdôraznení primárneho skonštatovania procesnej neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti predmetných právnych úkonov.

27. Vo vzťahu k namietanej odporovateľnosti právneho úkonu dovolateľ uviedol, že napáda právne posúdenie ukracujúceho charakteru napadnutej zmluvy. K ukráteniu došlo započítaním preddavkov kúpnej ceny, čím bol zvýhodnený žalovaný 2/, ktorý si neprihlásil svoje pohľadávky do konkurzu a týmto konaním znížili majetok úpadcu na úkor uspokojenia jeho veriteľov s včas a riadne prihlásenými pohľadávkami, ktoré vznikli pred napadnutým právnym úkonom. Dovolateľ poukázal aj na ukrátenie uspokojenia zabezpečeného veriteľa úpadcu. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd však založili svoje rozhodnutie vo vzťahu k namietanej odporovateľnosti právneho úkonu na nepreukázaní skutočností predstavujúcich ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky a nedostatku majetku úpadcu v čase uzavretia odporovateľného právneho úkonu pre uspokojenie iných veriteľov úpadcu. Vo vzťahu k uplatnenej odporovateľnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy sa súd prvej inštancie v bode 27. odôvodnenia jeho rozsudku zaoberal hodnotením splnenia resp. nespĺnenia podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZoKR, ktoré je predpokladom úspešnosti takejto žaloby. Súd konštatoval, že žalobca nespĺnil dôkaznú povinnosť vo vzťahu k tvrdeniu o ukrátení podľa § 57 ods. 4 ZoKR v smere preukázania konkrétnych majetkových pomerov úpadcu v čase, kedy nastali účinky odporovaného právneho úkonu a v nadväznosti na to vo vzťahu k preukázaniu už uvedeného konkrétneho ekonomického dopadu odporovaného právneho úkonu na majetkovú sféru úpadcu a vo väzbe na to, na uspokojenie pohľadávky/pohľadávok konkurzného veriteľa/veriteľov, ktorá/ktoré existovali v čase, kedy nastali účinky odporovaného právneho úkonu. V zhode so súdom prvej inštancie aj odvolací súd v bode 30. odôvodnenia svojho rozsudku konštatoval, že žalobca nepredložil také listiny, ktoré by preukazovali stav majetku úpadcu, jeho aktíva, pasíva v čase uzavretia napádaných právnych úkonov, ich účinkov. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca bol povinný tvrdiť a preukázať, či sa majetok úpadcu uzavretím

dotknutých právnych úkonov zmenšil, v akom rozsahu, aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov. Vychádzajúc z uvedeného, dôvodom zamietnutia žaloby, v časti týkajúcej sa odporovateľnosti právneho úkonu, boli jednak iné ako žalobcom uvádzané skutočnosti ale predovšetkým dovolateľ právnu otázku týkajúcu sa odporovateľnosti právneho úkonu v súvislosti s namietanou odporovateľnosťou právneho úkonu ani jasným a určitým spôsobom nevymedzil.

28. V závere dovolania dovolateľ namieta porušenie jeho ústavného práva a aj práva iných veriteľov a to práva vlastníť majetok vyplývajúceho z dodatkového protokolu k Dohovoru z roku 1952 v čl. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky. K uvedenej námietke dovolací súd uvádza, že konajúce sudy nerozhodovali o určení vlastníckeho práva a v konaní nebola riešená ani žiadna otázka, týkajúca sa práva vlastníť majetok. Zo všeobecne uvedenej námietky porušenia práva vlastníť majetok nie je možné vyvodiť, k akému konkrétnemu dovolaciemu dôvodu smeruje a z akého ustanovenia dovolateľ vyvodzuje jeho prípustnosť. K ostatným dovolacím tvrdeniam dovolací súd uvádza, že dovolateľom vytýkané nesprávne právne posúdenie naznačených, avšak nekonkretizovaných právnych otázok, nebolo základom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu. Poukazovanie na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR, bez jej bližšej špecifikácie a uvedenia konkrétnych rozhodnutí, nie je možné vyvodiť ani prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP dovolaciu otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne nevymedzil vôbec a ani neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré riešia právnu otázku inak.

29. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Dovolací súd z uvedeného dôvodu dovolanie podľa ust. § 447 písm. f/ CSP odmietol. Vzhľadom na odmietnutie dovolania sa dovolací súd nezaoberal preskúmaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska jeho vecnej správnosti.

30. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému 1/ a žalovanému 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi ako neúspešnej strane (ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3, veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.